

ansaa det derfor for rigtigt i dette Møde at foretage en ny Prøve. Jeg veed ikke, om Noget begjærer ny Afstemning, om dette Forslag maa fremmes?

Andrø: Jeg gjentager min Begjæring.

Moltke: Da Afstemningen om Sagens Realitet paa Grund af en Bestemmelse i Forretningsordenen formentlig vil blive hindret, ville jeg og mine Meningsfæller, ved at stemme for Sagens Fremme, lægge vor Tilslutning til Regjeringen i denne Sag for Dagen.

Makén: Jeg ønsker kun at tilføje et Par Bemærkninger i Anledning af det Forlangende, som nu er fremsat for at hindre denne Sags Foretagelse med extraordinær Hurtighed, forsaavidt ikke et kvalificeret Flertal af Thinget maatte give sit Samtykke dertil. Jeg vil gjøre opmærksom paa, hvad det høie Thing vil have lagt Mærke til, at hele den foregaaende Række af Lovforslag ere blevne behandlere med extraordinær Forkortelse af de i Forretningsordenen foreskrevne Frister, og vi kunne vel ogsaa være enige om, at dette saa at sige er en Nødvendighed efter den Arbeidsmaade, som den anden Afdeling af Rigsdagen nyder, at, saa at sige al Ting lægges hen paa de sidste Dage; saa skal Landsthinget gjøre sig færdig, medens man selv forinden altsaa tager sig god Tid. Hvis dette Thing skal være i Stand til at gennemføre Sagerne og bidrage sit til Lovgivningsarbejdet Fremme, kan man ikke saa stærkt holde paa disse Frister, og saavidt jeg veed, har man heller ikke gjort det. Jeg spørger altsaa, om der er særlige Grunde til dog at være saa drakonisk i Henseende til det foreliggende Lovforslag, om man da har forundt dette Thing saa rummelig og rundelig Tid til dets Behandling, at man kan sige: Ja, Landsthinget kunde jo have gjort det færdigt tidligere. Jeg ønsker i den Anledning endnu i den sidste Time at henlede Opmærksomheden paa, hvorledes dette Thing behandles i Henseende til Bevillingsager. Jeg skal minde om, at Finantsloven, som forelagdes i det andet Thing strax efter Rigsdagens Sammentræden i Begyndelsen af Oktober, først oversendtes hertil den 16de Marts. Altsaa i den sidste Maaned af Finantsaaret og over Midten af Maanedet siger man til os: Vær saa artig, ville I nu behandle den saaledes, at endog saa ny Behandling i Folkethinget og eventuel Behandling i Fællesudvalg kan foretages inden Finantsaarets Udgang. Det er

selvsølgelig en Umulighed, og derved bevirkes, at ikke engang den endelige Behandling af Finantsloven kan finde Sted, men at vi nu maa slutte Samlingen efter kun at have gjort den til Gjenstand for Afstemning ved 2den Behandling. Men naar jeg nu gaar videre til Tillægsbevillingslovsforslaget, saa viser det sig, at det efter at være forelagt i Folkethinget den 10de Januar, først naaede hertil siger og skriver den 30te Marts 1889. Hvornaar det var den 30te Marts, kan Enhver regne ud, og hvormange Dage vi saa altsaa have til Behandling af Lovforslaget inden den 1ste April, kan Enhver ogsaa regne ud. Men saa kan man ogsaa sige sig selv, at er der noget Tilfælde, hvor der er Grund til en extraordinær Forkortelse af Fristen, turde det vel være, naar der kommer et Lovforslag til os den 30te Marts, og vi skulle være færdige den 1ste April. Det forekommer mig, at de ærede Medlemmer af dette Things Mindretal have al mulig Anledning til at bidrage Deres til, at dog dette Thing blev sat i Stand til at behandle Lovforslaget, thi de maa jo dog vide, at det er Flertallet i det andet Thing, som er Marsag i, at det kommer saa sent; de have derfor, forekommer det mig, al mulig Opfordring til ikke at gjøre dem medskyldige i at hindre, at dette Thing faar sin Andel i Voteringen over denne Tillægsbevillingslov (Hør, Hør!). Det forekommer mig at være en given Sag, men efter den Afstemning, der allerede een Gang har fundet Sted, hengiver jeg mig ikke til sangvinste Forventninger i den Henseende; men saa vil jeg ogsaa kun benytte Leiligheden til at konstatere, at der fra Flertallets Side i det andet Thing og fra Mindretallets Side i dette Thing er gjort, hvad der har været muligt, for at vi ikke skulle kunne komme til en Afstemning om denne Tillægsbevillingslov (Hør, Hør!), og naar det altsaa — jeg siger dette til det ærede Mindretal i dette Thing — er medvirkende til, at dette Thing hindres i at stemme over denne Tillægsbevillingslov, saa gjør det, hvad der staar i dets Magt for at hindre, at vi kunne komme frem ad den Vej, som kan føre os ind i regelmæssige Tilstande, saa hindrer det Thinget i at give sin Mening tilkjende paa regelmæssig Maade over Lovforslaget. Naar saa, som Folge af, at en saadan Rigsdagsbeslutning ikke kan komme til at foreligge, Nødvendigheden byder, at Regjeringen tager Ansvar paa egen Haand, saa antager jeg, at denne Fremgangsmaade, hvorved man hindrer dette Thing endnu i den 12te Time i at give sin Beslutning tilkjende, vil veie i Vægtstaaalen, dersom Sagen skal komme til